

Publicerad 2005-10-31 20:36 av Eriika_

dimma

genom dimman vandrar jag.

I dimman är man blind, det ända
man kan göra är att lyssna.

jag lyssnar. jag hör steg komma
emot mig. vänder mig åt alla håll

och försöker se vart stegen kommer

ifrån. genom dimman se jag en gestalt
som bara kommer närmare. den stannar
framför mig. nu ser jag vem det är.

du ler emot mig. säger \"hej\", det låter
som en viskning från fjärran. vi pratar en
stund, jag vill röra din kind, men du viker undan.

du ger mig ett leende. leendet gav mig svar

på alla frågor jag ställt dig. vi pratar och jag
märker inte att du tynar bort. nu står jag här

ensam igen. rädd och ledsen. dimman börjar

försvinna. mörkret försvinner och ljuset kommer

fram. jag ler, viskar tack och börjar gå där ifrån.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Eriika_ med Poeter.se id #1232 innehar upphovsrätten